

Bylo jednou jedno město. A to město bylo bohaté, přímo se koupalo v blahobytu, takže lidé v něm roupy už ani nevěděli co dělat. A poblíž bylo ještě jedno další město, neméně bohaté a neméně zdivočelé. Obě ta města byla výrazem špatnosti a zvrácenosti. Sodoma, Gomora. Nikdo neví přesně, kde se ona města nacházela. Nikdo neví přesně, co se v nich odehrávalo. Avšak jejich zkaženost se stala příslovečnou. Sodoma a Gomora.

Asi víte, sestry a bratři, milí hosté, jak to s oběma městy dopadlo. Byla zkažená natolik, že se už nedala opravit. Skončila v ohni a dýmu. Věru smutné. Bůh se měst vzdal. Nebylo se v nich čeho chytit. Nic pořádného, nic nosného, nic použitelného pro život. Oheň a dým představují velikou zkázu. A my, jakožto moderní lidé, si říkáme: „Oj, jaká to hrůza! Jaký to krutý Bůh! Když se mu někdo znelíbí, hned na něj dští z nebe síru. Sešle velkou pohromu raz dva.“ Ale pozor, nesudme příkře a zbrkle. Ano, na Sodomu a Gomoru dolehla veliká rána. Veliká pohroma. Jenže my zde nečteme ledajakou zprávu z novin o veliké katastrofě. Ne, my zde čteme veliký příběh z Bible. Veliký příběh o veliké lidské hlouposti a pýše, o velikém bezpráví a velikém neštěstí, jaké kolem sebe dokážou šířit lidé.

**Hospodin pravil: „Křik ze**

**Sodomy a Gomory je tak velký...**

*Jestli je skutečně pravda, co se rozléhá,*

**je s nimi konec.“**

*(20n)*

Příběh o veliké rozhodnosti Boží. My, útlocitní Středoevropané, máme kupříkladu problém podpořit vlastní bojové jednotky v Afganistanu. Zdráháme se pochopit, že k zastavení násilníka je prostě nutné použít sílu. Hospodin nechce život ničit, nýbrž jej chce ochránit. Proto zasahuje,

jinak by žalostný křik ještě zesílil a Sodomité a Gomorité by se vrhli na okolí a začali by znásilňovat a vraždit i tam, za hradbami svých měst.

**Sestoupím a zjistím, jak tomu je**

, shrnuje svůj záměr Bůh.

(21)

Co ničí život, musí být zničeno.

Ale vlastně jsem vám dnes nechtěl vyprávět o dvou pochybných městech. S pochybnými městy a obcemi máme dostatek vlastních zkušeností. Chtěl jsem vám vyprávět o Abrahamovi. Tedy: byl jednou jeden člověk. A byl to člověk bohabojný. Abraham se jmenoval. Miloval Pána Boha, vážil si ho, věřil mu. Když se tenhle zbožný člověk dozvěděl, že se Hospodin Bůh chystá zakročit v zavrženíhodných městech Sodomě a Gomoře, začal se za ta města přimlouvat. Naléhal, aby Bůh zmírnil svůj hněv. Ano, města jsou sice plná padouchů, ale co když je tam pár desítek spravedlivých občanů. **Možná padesát.** (24) Copak město zanikne i s nimi? Abraham se ptá, Abraham vznáší požadavky, Abraham na Boha dotírá. A Bůh Abrahama slyší a vyslyší. **Najdu-li v Sodomě, v tom městě, padesát spravedlivých, prominu kvůli nim celému místu.**

(26)

Ejhle! Město pochybné pověsti má stále ještě šanci. Stačí, aby se v něm našla hrstka slušných lidí. Padesát přeci není zas až tak moc. Jenže Abraham zná své Pappenheimské respektive Sodomske, a tuší, že to s těmi slušnými a spravedlivými lidmi bude problém. V Sodomě a v Gomoře se toho pokazilo příliš, až přespříliš. A tak Abraham začne s Hospodinem smlouvat.

**Možná bude do těch padesáti pět chybět.** (28) **Možná se jich najde jen čtyřicet.**

(29) **Možná se**

**jich tam najde jen třicet.**

(30)

**Možná jen dvacet.**

(31)

**Možná se jich najde jen deset.**

(32)

Abraham

číslovku snižuje a snižuje. Tlačí cenu dolů. Dohaduje se jako na orientálním tržišti. A Hospodin slevuje a slevuje. Až se zastaví u desíti. Dál už ani Abraham nejde. Počet deset prý tenkrát představoval určitou hranici. Pod deset už to není město, ani obec. Pod deset už to není společenství namíchané s různých lidí. Pod deset je to jenom shluk jednotlivců, kdoví jestli ne z jedné rodiny. (Což si při tehdejších početných a rozvětvených rodinách lze snadno představit.) Kupříkladu židé podnes pro bohoslužby v synagoze potřebují aspoň deset účastníků, jinak se

Napsal uživatel Jiří Tengler

Pátek, 31 Říjen 2008 10:39 - Aktualizováno Pátek, 09 Říjen 2009 13:57

---

obřad nekoná. Abraham končí se smlouváním u desíti, poněvadž při nižším počtu už město není životaschopné. Obec není obcí. A Hospodin i tomu nejnižšímu možnému počtu slušných lidí dává šanci zachovat společenství.

***Nezahladím je ani kvůli těm deseti.***

(32)

Stále znovu a znovu žasnu nad tímhle příběhem. Původně jsem vás hodlal před jeho čtením vybídnout, ať se posadíte, jako se dělává jindy, když s Písma svatého čteme delší úsek. Ale pak jsem si řekl: To nejde. Takový veliký příběh musíme vyslechnout ve stoje. A ještě lépe by bylo v pozoru. Vždyť ten příběh je vzácnější než státní hymna. Ten příběh vykresluje Boží slitování, ústupnost Hospodinovu. Ochotu vyjít vstříc lidem a chránit život i v jeho sebemenší podobě.

Bylo jednou jedno město a o kus dál bylo další. S jejich jmény se pojily mnohé špatnosti. V obou městech žili tuze zlí lidé, škůdci a ničitelé života. A přece měl Bůh dobrou vůli. Kdyby se v těch městech našlo aspoň pár poctivců, pár slušných lidí, tak kvůli nim města přežijí. Zvláštní, podivuhodná rovnováha – stovky a tisíce lumpů vyváží pouhých deset spravedlivých. To je div. Jak si Pán Bůh věří, že pomocí těch několika věrných uchová celé město. Že uprostřed prohnílosti se ujme zdravý kořínek. Sice malý, ale zdravý a schopný svou čestností proniknout, nakazit zbytek. Pán Bůh věří, že i z mála vykřeše jiskřičku.

Byl jednou jeden člověk. Abraham se jmenoval. A tenhle Abraham doufal v Boha. Doufal, že Bůh jedná s citem. Že nepotopí spravedlivého, že raději nechá žít lumpa, než aby ublížil čestnému člověku. Abraham počítal se spravedlností a s láskou Boží. Proto prosil Boha o život neodbytně, asi jako vdova soudce v úvodním podobenství. Můžeme se od Abrahama učit a naučit hned několik věcí.

1) Modlit se pokorně. Abraham přednáší svou prosbu s vědomím, že nemá na nic nárok. ***Dovoluj si k Panovníkovi promluvit, ať jsem prach a popel.*** (27) Kolikrát my předkládáme v modlitbě svá přání a své sny zcela bezostyšně. „Já chci a ty, milý Bože, mně vyhov!“ Máme jasno. V myšlenkách rysujeme sobě i Bohu hotová řešení. Abraham naopak

mluví zdrženlivě, nejistě, tápavě. Šestkrát zahájí svou prosbu slůvkem

**Možná.**

Možná se věci

mají jinak, než myslíme.

2) Modlit se odvážně. Vůbec si troufnout prosit. Obzvláště v dnešní době, kdy každý z nás vidí, jak jsme jen nepatrnou částíčkou v davu, je těžké věřit, že já sám mohu něco změnit. Že mohu něco ovlivnit. Abraham si troufnul prosit i za města, odsouzená k zániku. Nedal se odradit. Nesmířil se se zlým údělem, který by čekal na nevinné, kdyby města šmahem zanikla. Jedině Abraham se za ta města modlil. A my jsme slyšeli, jak Hospodin Bůh krok za krokem, stupínek po stupínku přistupoval na jeho prosby. I jeden jediný hlas zmůže mnoho.

3) Do třetice nás Abraham učí neztrácet naději pro naše město, pro naši zemi. Naše společnost nese nepopiratelné sodomsko-gomorské rysy. Chybí zde úcta k Bohu, ale vytrácí se i základní úcta k životu bližního. Kam jen spějeme? Lotři se jako (K)kočka hřejí na sluníčku chytráckých kšeftů, politických známostí a neoprávněného bohatství. A je jich hodně a nám se zdá, že toho hodně ovlivňují taháním za nitky neviditelných vazeb.

**Možná se spravedlivých najde**

**jen deset,**

uvažuje nahlas Abraham. A Bůh potvrzuje, že pouhých deset stačí. Určitě se občas sami sebe také ptáte, proč já blázen dělám věci pořádně a poctivě, když je druzí odbývají a podvádějí? No, možná i proto, že z Bible znám Abrahamovu naléhavou modlitbu a Hospodinovu odpověď. Lotři a lumpové svět bourají, ničí lidské soužití a ohrožují život celkově. Poctivci však svět zpevňují. Spravedliví zadržují svět před rozvratem, před krachem. A znovu jsme u oné zvláštní rovnováhy. Deset slušných lidí představuje svou spravedlností pro společnost takový vklad, že se mu podvody a nepravosti tisíců nemohou vyrovnat. Podivuhodná Boží rovnováha. Hlouček spravedlivých udrží celé město. Přesně na tohle myslel Kristus, když své učedníky nazval solí země – nemusí jich být mnoho, přesto svému okolí velmi prospějí.

Bylo jednou jedno město a o kus dál ještě jedno. A byl jednou jeden člověk jménem Abraham. Sestry a bratři, nyní znáte onen příběh. Veliký příběh. Jenže je zde ještě další příběh. Příběh můj a příběh váš. I s našimi jmény se pojí mnoho špatností. A my si můžeme gratulovat, že zdaleka ne všechny naše špatnosti jsou vidět. Avšak i za nás se někdo přimlouvá. Naše špatnosti podivuhodně vyvažuje Kristova dobrota. Přeji vám všem pokřtěným, ponořeným do

Napsal uživatel Jiří Tengler

Pátek, 31 Říjen 2008 10:39 - Aktualizováno Pátek, 09 Říjen 2009 13:57

---

Krista, a dnes obzvláště malé Ivance, abyste ke svým vinám a slabostem nacházeli protiváhu v Ježíšově lásce, v jeho smrti a vzkříšení. Snaha o spravedlnost může vypadat bláhově ve srovnání s tím, čím žije okolní svět. Ale rozhodně se život podle záměrů Božích vyplatí. A nejen nám. Amen.

*Lukáš 18,1-8* *Písň: 33; 456; 191; 554; 608* *Jakubova 5,16-20*

*Kázání na 23. neděli po Trojici, 26. října 2008.*